Üks jut,

kuſt nähhakſe, mis kaſſo pühhapäwa pühhitſemine ſadab.

Pühhapääw emme ſuurt Risti-päwa olli kätte jöudnud. Jummala ilmuke olli hea. Klaus Öhwner olli walge ſärgi ſelga ja puhta kaelarättiko kaela pannud, peäle weel wanna kullunud kue aianud; ta piddi tänna omma kartuhwli maad harrima. Klaus olli tru maiamees, kes jöudo möda hoolt kandis maia, naeſe ja laste eeſt; ſedda piddid keik temmaſt kiitma. Ta käis iggapääw töle; töi omma töö palga täieste koio, ei jätnud koppikaſt körtſo, ſeſt ta ei wötnud wina, egga jonud öllud. Sai ta argi päwal teistele töed teinud ja waewa näinud, läks ta pühhapäwal omma enneſe pisſukeſt pöldo harrima. Et ſeme öigel aial mahha ja umbrohhi warratſeſt kantud ſai, ſeſt nöudis

temma kituſt, ja olleks kül ööd abbiks wötnud. Naene olli niſamma murrelik; käis ka iggapääw töle; üksnes tittewodi aial olli ta kodo iſtmas; ſai laps monned nädda-lad wannaks, ſiis piddid teiſed lapſed ſedda pisſukeſt hoidma; emmal ei olnud ennam aega, ſega ennaſt tüllitſeda. Keik külla kitis Öhwnert ja temma naeſt, ja ütles: „kui keik nenda wöttakſid hoolt kanda maia eeſt, ei ſiis polleks ennam kerjamiſt nähha meie küllas.“

„Jah“, ütleſid teiſed, „hea kül; agga ſe-ſamma mees on wägga ahne kaſſo peäle. Ta ei wötta töed tehha mitte üksnes argi-päwal, waid ka pühhapäwal. Kirriko ta ei ſa, kui agga hädda pärraſt ſuril Pühhil, ja kui laua käimiſe kord on, ehk kui naene lapſewodi järrel enneſe eeſt laſſeb tänno tehha. Nemmad ei kanna hoolt omma laſte eeſt, kes möda külla hulkuwad harrimata peaga, peſſemata ſilmade ja kättega, ja nöelumata ſärgi ja kuega. Koli

Eesti rahwa Kalender 1859 , k...